

за Каринъ" (текстове отъ руски поети); ор. 5 — „Пѣсни за нея" (нѣмски поети); ор. 6 — Лирическа поема" за голѣмъ оркестъръ; ор. 7 — 6 пѣсни — текстове отъ Пенчо Славейковъ; ор. 8 — fuga за 2 кларинета и фаготъ; ор. 9 — Соната b-moll за пиано; ор. 10 — Симфония d-moll за голѣмъ оркестъръ, ор. 11 — 12 български народни пѣсни; ор. 12 — „Лястовичка" — колоратурна пѣсень за сопранъ, фаготъ и пиано; ор. 13 — „Украински народни пѣсни", 1931 довършва научния си трудъ „Открития и нововъведения въ теорията за музикалните функции, съ огледъ къмъ реформирането на диатоничната модулация" (ржкописъ); на привършване сж, сжщо, книгитъ: „Какво научихъ като диригентъ въ операта" и „Теория на българската народна музика", а приготвява и единъ учебникъ по хармония. Писалъ статии по музикално-теоретични и др. въпроси. Неговата съпруга — **Каринъ Ц.**, родена **Майеръ**, учила въ Лайпцигската академия, е концертна пѣвица.

Цантенъ, Корнелия ванъ — Zanten, Cornelia von — пѣвица и компонистка, род. 2 авг. 1855 въ Дотд-рехтъ, ученица на Карлъ Шнайдеръ въ Кьолнската консерватория, и Франческо Ламперти въ Милано. Следъ успѣшенъ дебютъ въ Торино, пѣла на разни нѣмски сцени, после — въ Ню-Йоркъ, Петербургъ, Москва, подиръ въ Амстердамъ, кждето е била членка на операта, и преподавателка въ консерваторията. Подиръ това, живѣе (отъ 1903) въ Берлинъ, сега въ Хага. Отначало, Ц. е била алтистка, а после става колоратурка, компонирала е пѣсни, и писала едно „Ржководство по художествено пѣние".

Цанъ, Йоханесъ — Zahn, Johannes — богословъ, заслужилъ изследвателъ на протестантската църковна пѣсень, род. 1 авг. 1817 въ Еспенбахъ, умр. 17 фев. 1895 въ Нойдетелзау, издалъ много сборки (около 50) отъ хорали и органични творби върху хорали, и писалъ: „Мелодиитъ на нѣмскитъ евангелски църковни пѣсни" и пр. (6 тома — 1888—1893).

Царлино, Джозефо — Zarlino, Gioseffo — прочутъ музикаленъ теоре-

тикъ, род. 22 мартъ 1517 въ Киоджа, умр. 14 фев. 1590 въ Венеция, ученикъ на Адр. Вилартъ, 20 год. постѣпва въ Францисканския орденъ, капелмайсторъ на „Св. Марко" въ Венеция. Голѣмото историческо зна-



Джозефо Царлино

чение на Ц., като теоретикъ, лежи въ това, че въ съчинението си — „Istituzioni harmoniche" (1558) — опредѣля основнитъ стълбове на хармонията: мажорния и миноренъ акорди, и ги обяснява математически — чрезъ отношението на петътъ най-прости интервали отношенияя

хармонично дѣление:
октава квинта квар. гол. тер. м.терцаъ
C c g c¹ e¹ g¹
аритметично дѣление:
g¹ g c g Es C

Хармоничното дѣление дава мажоренъ акордъ, а аритметичното — миноренъ. Чрезъ това, Ц. опредѣля, че минорния и мажоренъ акордъ сесъстоятъ отъ прима, голѣма терцаъ и чиста квинта, и че терцата имъ се различава не по голѣмина, а по положение, до като последвалото следъ смъртта на Ц. учение за генералбаса обосновава различieto имъ — споредъ голѣмината на терцата, при мажорния акордъ — голѣма, при минорния — малка. Но,